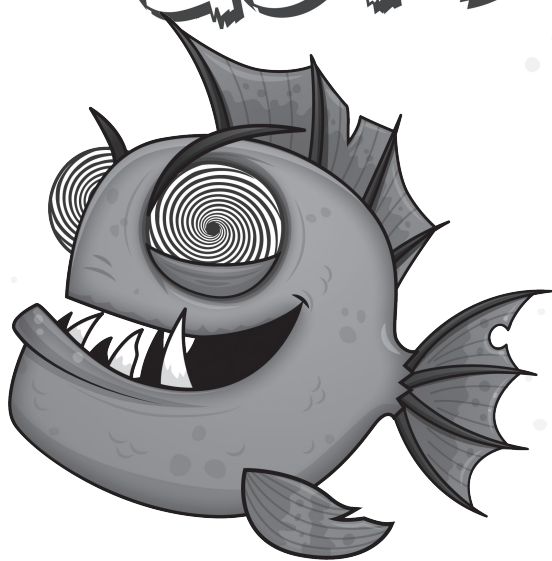

MIJN DIKKE VETTE
**ZOMBIE
GOLDFIS**
2

MO O'HARA

Vertaald door Anne Douqué

moon

Flip!

Oorspronkelijke titel: *My Big Fat Zombie Goldfish: the Seaquel*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Macmillan Children's Books, an
imprint of Pan Macmillan, 2013

© Mo O'Hara, 2013

© Vertaling uit het Engels: Anne Douqué, 2021

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2021

© Illustraties: Marek Jagucki, 2013

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Peter de Lange

Vormgeving binnenwerk: Marieke Oele

ISBN 978 90 488 6044 9

ISBN 978 90 488 6045 6 (e-book)

NUR 282

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Voor mijn geweldige agent Gemma Cooper:
zonder jou zou deze vis niet bestaan.
Bedankt dat je in Frankie en mij gelooft.

Het citaat op bladzijde 107 komt uit het gedicht 'Trees' van Alfred Joyce Kilmer, oorspronkelijk gepubliceerd in zijn bundel *Trees and Other Poems*, uitgegeven door The George H. Doran Company in 1914. Nederlandse vertaling: Anne Douqué

**WE GAAN OP VAKANTIE
EN NEMEN MEE...
EEN ZOMBIEGOUDVIS**

HOOFDSTUK 1

EEN LANGE WEG TE GAAN

Pradeeps gezicht zag minstens zo groen als de zombie-ogen van goudvis Frankie. We zaten achter in de auto bij mijn vader, die plankgas door de bochten scheurde. Na elke bocht werd Pradeep een beetje groener. We waren op weg naar het vakantiehuisje dat pap had geboekt. Normaal gesproken gingen alleen pap, mijn oudere broer (**KWAADAARDIGE PROFESSOR** Mark), Pradeeps vader, en Pradeeps oudere broer (**KWAADAARDIG COMPUTERGENIE** Sanj) mee op het Grote Zomerweekend. Maar dit jaar was Sanj naar computerkamp en voor het eerst vond pap Pradeep en mij oud genoeg om mee te gaan. Niets of niemand kon dit weekend verpesten!

Niet Pradeep, die op het punt stond om voor de vijfde keer in vier uur over zijn nek te gaan (ik zag het aankomen omdat hij weer die verraste uitdrukking

op zijn gezicht kreeg). Ook niet Sami, het driejarige zusje van Pradeep, die met ons mee moest omdat onze moeders onmiddellijk een Massage & Modderbad-weekend voor hen tweetjes hadden geboekt zodra ze hoorden dat Pradeep en ik niet thuis zouden zijn. (Hier begreep ik niks van.

Moeders hebben een hekel aan modderige schoenen. Ze hâten modder op het tapijt in de woonkamer. Maar blijkbaar vinden ze het heerlijk om het op hun gezicht te smeren. Wie had dat gedacht?) Dit weekend kon zelfs niet verpest worden door Mark, die geen woord meer tegen me had gezegd vanaf het moment dat hij had ontdekt dat Pradeep, Sami en ik meegingen. Als hij me niet steeds zou meppen, was het uitje helemaal perfect geweest.

‘Zakje,’ mompelde Pradeep, terwijl we over een hobbel reden.

‘Zakje,’ zei ik tegen Sami, die naast me in haar stoeltje stuiterde. Ze gaf me een spuugzakje van de stapel die Pradeeps moeder had meegegeven voor

onze reis. Ik vouwde het open en gaf het aan Pradeep. Zijn moeder bestelt deze oersterke zakjes op internet, omdat er heel veel in past zonder dat ze scheuren. Ze zijn eigenlijk bedoeld voor in het vliegtuig, maar je kunt er ook ultieme waterbommen van maken: ze barsten namelijk pas open zodra ze hun doelwit raken. Het was eigenlijk zonde om erin te spugen. Maar soms heb je gewoon geen keus.

‘Bleergh!’ Pradeep vulde het spuugzakje en staarde uit het raam.

‘Zijn we er al? Zijn we er al?’ jubelde Sami in haar autostoeltje.

Pap keek recht vooruit naar de slingerende weg. ‘Over een minuut of twintig, denk ik,’ antwoordde hij.

Pradeeps vader keek op zijn smartphone. ‘Het is nog precies 21,3 kilometer tot onze eindbestemming.’ Pradeeps vader zou een baan kunnen nemen als navigatiesysteem in de auto. Hij heeft er de ideale stem voor. Je gelooft meteen dat hij weet waar hij naartoe gaat, zelfs als hij geen idee heeft. Ik denk alleen niet dat hij op het dashboard past.

‘Als je nu naar de zee kijkt, kun je de vuurtoren zien,’ zei pap.

Pradeep, Sami en ik keken reikhalzend naar buiten. De vuurtoren was hoog en wit, alsof er een hoorntje

met een toef softijs uit zee stak. Tenminste, als er boven op hoorntjes met softijs een reusachtige lamp zou zitten. Hij stond op een kleine landtong die uitliep in de baai, waardoor het water tegen de voet klotste.

Mark zat onderuitgezakt op de bank achter ons, bladerend door zijn tijdschrift *De kwaadaardige professor*. Het voorpagina-artikel van deze maand was ‘De wereld veroveren in 10 makkelijke stappen’. Hij had de oortjes van zijn koptelefoon in en keek niet eens op toen pap begon te praten.

‘Dit is cool, Mark. Een echte vuurtoren,’ zei ik tegen hem.

Mark wierp me een gemene blik toe. ‘Er is niks cools aan deze superloservakantie.’ Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd. ‘Dankzij jullie wordt dit de meest kansloze trip aller tijden. Sukkels.’

De koelbox die onder Sami’s voeten stond, begon te schudden. Ik tilde het deksel op om te checken wat er aan de hand was. De ogen van Frankie, mijn zombiegoudvis, hadden een groene gloed gekregen. Met zijn vinnen mepte hij colablikjes tegen de zijkant van de koelbox. Waarschijnlijk reageerde hij op Marks stem met zijn bekende megazombiegespartel. Hij was nog steeds kwaad op mijn broer omdat die hem als **KWAADAARDIGE PROFESSOR** had geprobeerd te

vermoorden met een giftig, groen goedje. Gelukkig hadden Pradeep en ik Frankies leven gered door hem te reanimeren met een batterij, en vanaf dat moment was hij onze vriend en vinnige bodyguard geworden. Hopelijk zou Frankie snel kalmeren.

‘Wriemelvisje!’ riep Sami.

Ik drukte mijn vinger tegen mijn lippen en keek Sami aan. ‘Sst!’

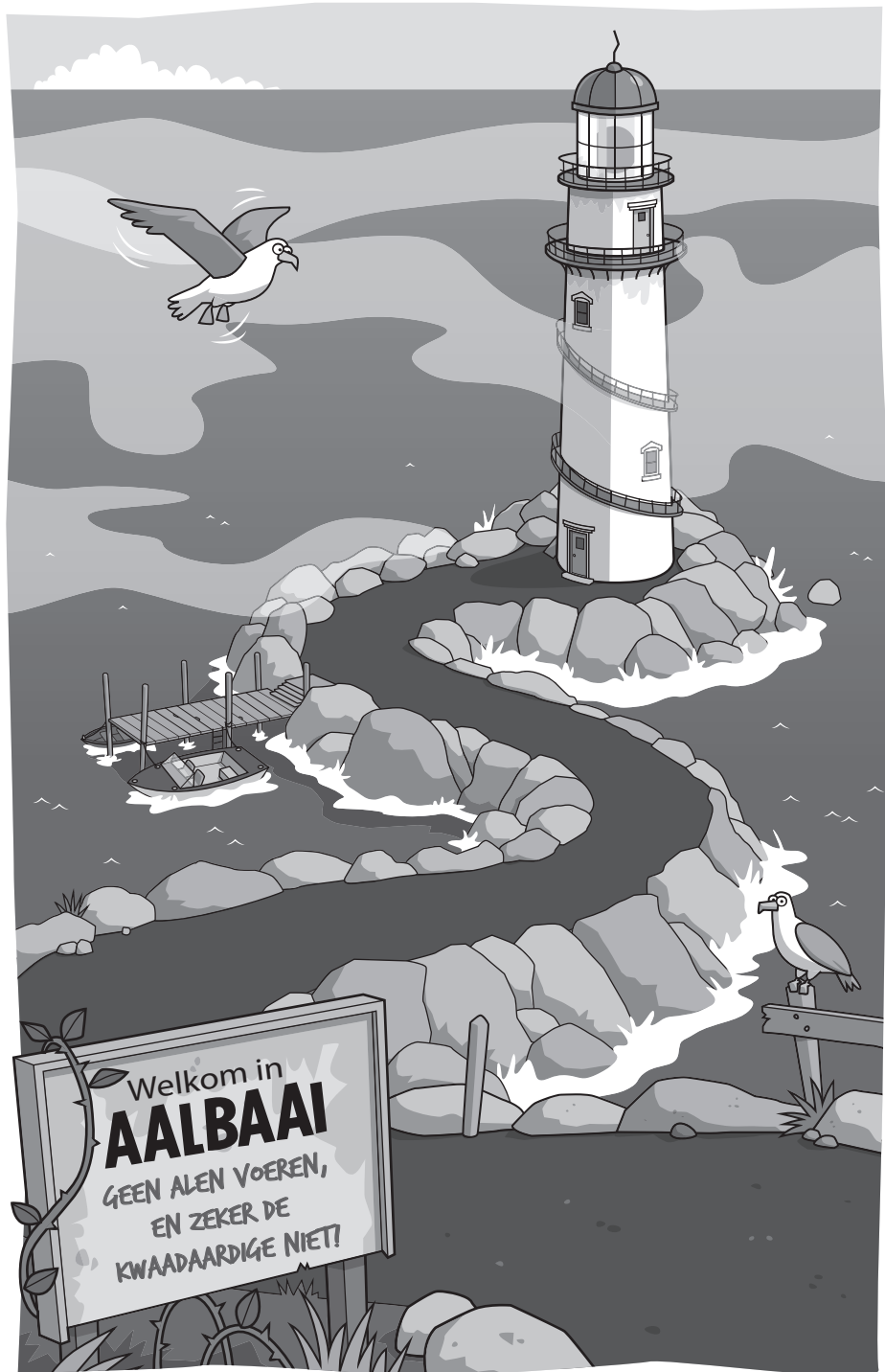
‘Wat is er aan de hand, schatje?’ vroeg Pradeeps vader.

‘Eh, ik denk dat ze zich er gewoon op verheugt om de visjes in de zee te zien,’ verzon ik.

Sami giechelde en ik deed voorzichtig het deksel van de koelbox weer dicht. Voorlopig was hij veilig.

Pradeep en ik keken uit het raam en zagen een dikke mistbank rond de vuurtoren hangen. Ook het bord langs de weg was nauwelijks leesbaar. Met samengeknepen ogen probeerde ik het te ontcijferen. WELKOM IN AALBAAI stond er in grote letters op geschilderd. In kleinere lettertjes, die eruitzagen alsof ze gisteren pas toegevoegd waren, stond er: GEEN ALEN VOEREN, EN ZEKER DE KWAADAARDIGE NIET!

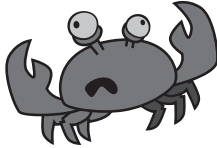

Welkom in
AALBAAI
GEEN ALEN VOEREN,
EN ZEKER DE
KWAADAARDIGE NIET!

HOOFDSTUK 2

DE KWAADAARDIGE AAL VAN AALBAAI

Pradeep zag er nog steeds groen uit, maar met zijn ogen leek hij te zeggen: ‘Stond er op dat bord iets over een kwaadaardige aal? Waarom moet al die kwaadaardigheid ons overal achtervolgen?’ Uit zijn mond klonk: ‘Nieuw zakje.’

Ik begreep hem volkomen, en terwijl ik hem het zakje gaf, keek ik hem aan om zijn vraag in stilte te beantwoorden: ‘Reken maar dat we op onderzoek uitgaan.’ Wie zegt dat kinderen niet kunnen multitasken?

Toen we bij de vuurtoren parkeerden, begon het al donker te worden. Het licht van de vuurtoren scheen door de mist, waardoor er een sfeer hing als in zo’n ouderwetse griezelfilm. Ik kreeg kippenvel op mijn armen en in mijn maag leken duizendpoten kriebelend tot leven te komen. Angstaanjagend.

Zodra hij uit de auto stapte, verdween Pradeeps groene tint. Hij gooide de verzameling spuugzakjes die hij rond zijn voeten had gezet in de afvalbak die langs de oprit stond. Sami sprong uit haar stoeltje en rende naar haar vader.

‘Naar de zee!’ gilde ze.

‘Vanavond nog niet, schatje,’ antwoordde Pradeeps vader, terwijl hij haar in één beweging op zijn schouders tilde. ‘Morgen gaan we de zee zien. Vanavond eerst eten, en dan naar bed.’

Mark liet zich uit de auto glijden en keek rond. ‘Stomme vuurtoren.’ Toen keek hij mij en Pradeep aan. ‘Stomme losers. Stomme vakantie.’

Ik wipte naar buiten en samen met Pradeep tilde ik de koelbox uit de auto.

‘Kom op, Mark,’ zei pap. Pap had nog niet door dat het onbegonnen werk is om Mark enthousiast te krijgen over dingen die niet kwaadaardig zijn. ‘Het wordt leuk. Morgen gaan we vissen.’

De koelbox begon weer te schudden. Ik zette mijn voet erop om het gewiebel tegen te houden. Het zag eruit alsof ik met mijn voet mee tikte op de maat van een of ander denkbeeldig lied.

‘Ik, eh, ik denk dat ik geen zin heb om te vissen, pap,’ zei ik.

‘Als je niet meehelpt met vangen, kun je ze ook niet eten. Dat is de regel tijdens deze vakanties, toch, Mark?’

Mark knikte, maar keek ons woedend aan. Hij zou het ons niet vergeven dat we waren meegegaan op zijn jaarlijkse vakantieweekend met pap.

‘Maar ik wil geen vis eten,’ zei ik, zo hard dat Frankie het in de koelbox zou moeten kunnen horen.

‘Ik heb besloten pescotariër te worden,’ kondigde Pradeep aan, ‘dus ik eet ook geen vis.’

‘Pescotariërs eten wel vis, maar geen vlees,’ reageerde Pradeeps vader.

‘Hoe zo iemand ook heet, vis eet ik niet,’ zei Pradeep. ‘Dan ben ik een anti-pescotariër, of zoiets.’

‘Oké. Dan blijft er meer vis over voor ons, toch, Baskhar?’ zei mijn vader tegen die van Pradeep.

De koelbox beefde niet meer. Toen hoorde ik een stem waarvan ik begon te beven.

‘Jullie zijn zeker die stadse lui?’ Het schorre gemompel kwam uit de deuropening van de vuurtoren.

De man deed een stap naar voren, zodat we hem konden zien. Of hij stapte tevoorschijn zodat hij óns beter kon zien in de schemering. Of hij kwam struikelend naar buiten omdat zijn ene voet had

besloten dat hij ging lopen, maar nog geen tijd had gehad om dit tegen de andere voet te zeggen. Het was vooral dat laatste, dacht ik.

Deze kerel was zonder twijfel de oudste mens die ik óóit had gezien. Ouder dan oma, ouder dan de oversteekvrouw die wij moeten helpen om onszelf veilig te laten oversteken op weg naar school, en zelfs ouder dan de superoude vent die lichtjaren lang schijndood was in die film over buitenaardse wezens.

Hij droeg een aftandse groene regenjas die eruitzag alsof hij er een dijkdoorbraak mee kon tegenhouden. Zijn hoofd was bedekt met een platte pet, en het zichtbare deel van zijn gezicht leek op de 3D-landkaart van een woestijn die we in de klas hebben. Hij had zandduinen op de plek waar zijn kin zou moeten zitten.

Ineens besepte ik waarom hij me bekend voorkwam, maar net toen ik het aan Pradeep wilde vertellen, keek hij me aan alsof hij wilde zeggen: 'Hij lijkt op zo'n

vuurtorenwachter uit een aflevering van *Scooby-Doo*. Ergens dit weekend gaat hij vast en zeker uitroepen: “Zonder deze bemoeizuchtige kinderen was ik ermee weggekomen!”

Ik wierp Pradeep een blik toe waarmee ik ‘JA!’ zei, gevolgd door: ‘Hé, als hij de griezelige slechterik is, zijn wij dan de bemoeizuchtige kinderen?’

‘Wat is er? Tong verloren?’ De stem van de stokoude vuurtorenwachter sneed door de mist als het roestige zwaard van een piraat. Hij staarde Pradeep en mij recht aan.

Als dit een griezelfilm was, zou dit het moment zijn waarop je tegen het scherm schreeuwt dat de mensen in de film in de auto moeten stappen en terug naar huis moeten rijden.

